

ισχύς ἀνθρωπίνη ἀδυνατεῖ νὰ τὴν καταπνίξῃ. Οὕτως, εἰς ἐποχὰς καθ' ἃς τῆς ποιήσεως ἡ δὰς ἐφαίνετο ἀναδίδουσα τὴν τελευταίαν λάμψιν, ἕξοχοι νόες ἀνεζωπύρηνσαν αὐτὴν καὶ ὁ κόσμος ἐθαμβώθη ἀπὸ τῆς λάμψεώς τες.

Ἐν τῇ νυκτερινῇ σιωπῇ τῆς ἐρήμου κατοικίας αὐτοῦ, ἢ ἐν τῇ μονώσει ἄλλους μελαγχολικοῦ, ἐθρῆνει ὁ Ἰούγγ τὴν κοινωνικὴν κακοδαιμονίαν θρηνῶν τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ.

Αἱ Νύκτες τοῦ Ἰούγγ, τὸ ἀριστον τοῦτο τῶν ἔργων του, εἶναι ποιήσεις ἀληθῆς. Ἐλευθέρα αὐτὴ καὶ ἀδέσμευτος ὑπὸ τῆς λέξεως, ὄρμα καὶ ἀνοίγει ἑαυτὴ δρόμον ἐν τοῖς πεδίοις τῆς φαντασίας, ὡς ὁ Κολόμβος εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τῶν ὠκεανῶν. Ἐνδουμένη ἰδέας ὑψηλοτάτας, ὕψος ἕξοχον, ἡ φαντασία τοῦ Ἰούγγ παραφέρει τὴν διάνοιαν, διαπερᾷ τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν τὴν μετέωρον καὶ συγκεκινημένην. Ἡ Τελευταία Κρίσις οἷον παράρτημά τι ἀποτελεῖ τῶν Νυκτῶν, καὶ εἰς τοῦτο ὁ Ἰούγγ πολλαχῶ φαίνεται διαχειριζόμενος τὴν γραφίδα, οὕτως εἶπεν, τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου.

Ἦγειραν φωνὴν ὀργίλην κατὰ τοῦ Ἰούγγ, τοῦ ἐξεληθόντος τῆς τετριμμένης ὁδοῦ, οἱ μὴ δυνάμενοι νὰ ἀκολουθήσωσιν αὐτὸν εἰς τὴν ἐναέριον πτῆσίν του. Ἄλλ' ὁ Ἰούγγ εἶναι ἀνώτερος πάσης ἐπικρίσεως. Μόνον εἰς ἐκείνους ὧν ἡ ψυχὴ δὲν ἐδοκιμάσθη εἰς τὸ σχολεῖον τῆς δυστυχίας, παράδοξος ἴσως φανῇ ὁ τρόπος καθ' ὃν ὁ Ἰούγγ περιγράφει ὡς κακούργους τοὺς ἀνθρώπους καὶ δεικνύει πάντοτε τὰ πράγματα ὑπὸ τὴν θλιβερωτέραν των ἔπιψιν

Γάλλους τις ὕλιστῆς ἐδημοσίευσεν βιβλίον ἐπιγραφόμενον αἱ Ἡμέραι δι' οὐ προὔτιθετο νὰ καταβάλλῃ τὸ μέγα ἔργον τοῦ Ἄγγελου ποιητοῦ, εἰς ἀληθείας ἀπροσβλήτους ἀντιτάσεων ὑποθέσεις ἐσφαλμένας καὶ ἀρχὰς ἀμφιβόλους. . . Ἄφρων! αἱ ἡμέραι αὐτοῦ θὰ καλύπτονται ὑπὸ ζόφου αἰωνίου, ἐνῶ αἱ νύκτες ἐκείνου θέλουσιν ἀπαυγάξει διὰ πάντοδς λάμψιν ἀθάνατον. ***

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Φιλάργυρος τις ὁδοιπορῶν ἀφικνεῖται τὴν μεσημβριαν κεκμηκῶς καὶ λιμώτων εἰς ξενοδοχεῖον. — Πόσον ἔχει τὸ γεῦμα; ἐρωτᾷ — Τρεῖς δραχμάς, ἀποκρίνεται ὁ ξενοδόχος. — Καὶ τὸ δεῖπνον, πόσον ἔχει; — Μίαν δραχμὴν — Φέρε μου λοιπὸν νὰ δειπνήσω.

Ἴσπανός τις εὐγενῆς — γνωστὴ εἶναι τῶν Ἴσπανῶν ἡ μανία τοῦ νὰ προσλαμβάνωσι πολλὰ ὀνόματα — ἰπότης τις Ἴσπανός, λέγομεν, περιηγούμενος φθάνει τὴν νύκτα εἰς μικρὸν τι ξενοδοχεῖον Γαλλικῆς ἐπαρχίας. Πάντες ἐκειμῶντο. Ὁ Ἴσπανός χρούει καὶ μετὰ παρέλευσιν

πολλῆς ὥρας παράθυρόν τι ὑπανοίγεται καὶ φωνὴ ἐρωτᾷ — Τίς εἶναι; — Εἶναι, ἀποκρίνεται ὁ Ἴσπανός, ὁ δὸν Ζουάν, Πέτρος, Ἐρνανδέζος, Ῥοδρικουέζος τῆς Βίλας-Νόβας, κόμης τῆς Μαλόφρας, ἰπότης τοῦ Σαντιάγου καὶ εὐγενῆς τῆς Ἀλκαντάρας. Ὁ ξενοδόχος τότε, ἀφοῦ ὁ καλὸς Ἴσπανός ἐτελείωσε τὸν κατάλογον τῶν ὀνομάτων του, ἀποκρίνεται κλειῶν τὸ παράθυρον. — Κατὰ δυστυχίαν, κύριε μου, δὲν ἔχομεν δωμάτια δι' ὄλους αὐτοὺς τοὺς κυρίους.

« Ἀνεκάλυφθη γράφοσι ἐν Νιρενὺ ῥαιότατον παλάτιον ἀνήκον εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Ἐσσάρ-Ἀδῶν. Τὰ ἔργα τῆς γλυπτικῆς ἐνεκα τῆς ποικιλίας τῶν ὑποθέσεων, τῆς τέχνης δι' ἧς εἶναι κατεσκευασμένο, τῆς ἐπιδεξιότητος καὶ τῆς λεπτότητος τῆς ἐκτελέσεως, εἶναι ἀπέριως ἀνώτερα ὄλων τῶν ἄλλων τοῦδε εὐρεθέντων πραγμάτων. Καὶ τὸ παλάτιον ἔχει ὁμοίως μεγάλην ἔκτασιν· περιέχει ἴσως πεντακόσια τεμάχια γλυπτικῆς, διατηρούμενα ἐν γένει εἰς καλὴν κατάστασιν. »

Ἐν ἄλλῃ δὲ ἐπιστολῇ προσθέτουσι τὰ ἀκόλουθα. « Τὸ νέον παλάτιον εἶναι ἀναντιφθέτως τὸ μεγαλοπρεπέστερον τῶν ἄλλων τοῦδε ἐν Ἀσουρία ἀνακαλυφθέντων πραγμάτων. Ἐκάστη αἰθουσα, ἕκαστον δωμάτιον, ἕκαστη δίδει περιέχει χωριστὴν καὶ διακεκριμένην ἐπιπέσειν, ὅταν δὲ ἡ σειρὰ ἦναι πλήρης καὶ αἱ γλυγαὶ διατηρῶνται καλῶς, τὸ ὅπαιον συνεχῶς συμβαίνει, αἱ σειραὶ εἶναι ἐπερβαλλόντως ἐν διασφύρασι.

« Δικαίως δύναται νὰ θεωρηθῇ, τὸ παλάτιον τοῦτο ὡς ἀριστοτέρημα τῆς ἀσσυριακῆς τέχνης. Μέρη τινὰ τοῦ ἐδάφους εἶναι ὠραιότατα· τὰ ζῶα, τὰ δένδρα καὶ τὰ ἄνθη, ὡς καὶ αἱ ἀνθρώποι ἀκόμη, εἶναι πολὺ μᾶλλον εἰς φυσικὴν κατάστασιν, καὶ ἀπέχουσι τίπων ὑπερθετικῶν πλείοτερον παρὰ τὰ εὐρεθέντα εἰς ἄλλοις τῶνδε γνωστὰ παλάτια. Ἀνεκάλυψαν ἤδη διακόσια ἕως τριακόσια κομμάτια γλυπτικῆς, μολοντοὶ ἀκόμη δὲν ἀνερευνήσαν οὐδὲ τὸ ἦμισον τοῦ παλατίου.

« Οὕτε λέων, οὕτε ταῦρος ὑπάρχει ἔχων κολοσσαῖον μέγεθος· ἀλλὰ τέρατα, κένταυροι καὶ ἰπὸ γρυφοὶ ἐν πλησμονῇ.

« Εἰς μίαν τῶν εἰσόδων ὑπάρχουν δύο ὠραιὰ ὑποστήλια κυκλικῶς σχήματος, εἰς ἃ ἦσαν βέβαια ἐπιτεθειμέναι στήλαι· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν μένει τίποτε ἀπὸ τὰς στήλας ταύτας ὑποθέτω ὅτι αὐταὶ ἦσαν ξύλινοι.

« Ἐπί τινος μικρᾶς μαρμαρίνου τραπέζης γαίνεται πάλιν ἔχουσα διπλοὺν τεῖχος, εἰς δὲ τὰ ἐνδότερα ναὸς, οὗ τὸ μέτωπον σύγκειται ἐκ σειρᾶς στήλων ἐπικειμένων ἐπὶ ὧμων ζώων. Ἐπὶ ἄλλου δὲ μαρμαρίνου ὑπάρχει λόφος, ἐπὶ κορυφῆς τοῦ ὀποῖου ὑπάρχει γροῦριον, καὶ διὰ τὰ δοθῆ πλειότερα ἔκτασις εἰς τὸ ἔδαφος τῆς κορυφῆς, ἀρχεται ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν οἰκοδομῶν καὶ καταβαίνει

πρὸς τὰ κάτω ὁδὸς ὑπόστεγος εἰς λεπτοὺς θέλους
κατὰ μῆκος τῶν πλευρῶν τοῦ λίφου.»

Εὐφύια καὶ κρίσις.

Ἡ εὐφύια πλάττει, ἡ κρίσις διακρινίζει. Ἡ κρίσις εἶναι ὁ ὀρθὸς λόγος τῆς εὐφύιας, ἥτις ἄνευ ἐκείνης, δὲν εἶναι ἢ περιθλαπτός τις παραφροσύνη. Οὕτως ἡ τεχνικὴ ἐπίφραυσις τῆς χορδῆς, ἡ παράγυσις τὴν ἀληθῆ ἀρμονίαν, εἶναι σπανιωτέρα τῆς ἀρετῆς τοῦ πλάττειν. Τὸ πνεῦμα καὶ ἡ εὐφύια ὑπάρχουσι καθ' ὅλους τοὺς χρόνους, ἀλλ' ἐν τῷ διαστήματι τῶν αἰώνων κατ' ὀλίγα μόνον ἐποχῆς καὶ κατ' ὀλίγα ἔθνη ἀναφαίνεται ἡ κρίσις φωτεινοτάτη. Πρὸ τούτου καὶ μετὰ ταῦτα ἡ κρίσις εἶναι ἀμαρτάνουσα, εἴτε δι' ὑπερβολὴν, εἴτε δι' ἐλάττωμα. Καὶ ἰδοὺ διατὶ εἶναι σπανιώτατα τῶν ἀνθρώπων τὰ ἀριστουργήματα, ἅτινα παράγονται ἐν ἐποχῇ μόνον καθ' ἣν ἡ κρίσις συνουσιούται μετὰ τῆς εὐφύιας. Τὸ μέγα λοιπὸν τοῦτο συνάντημα, ὡς τὸ συνάντημα ἀστέρων τινῶν, φαίνεται ὅτι συμπίπτει μετὰ πολλῶν αἰώνων παρέλευσιν.

Σιατωβριάν.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

*Ἱστορικαὶ διασαφήσεις ἐπὶ τῆς πατρίδος
Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρου.
Ἐν Ζακύνθῳ.*

Ἡ ἰδιαιτέρα πατρὶς τοῦ κλέους τοῦ ἑλληνικοῦ κλήρου καὶ τῆς ὅλης Ἑλλάδος Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρου ἀμφισβητεῖται. Ἡ Ζάκυνθος καὶ ἡ Κέρκυρα διαριλονεῖκουσιν σήμεραν τὴν δόξαν τῆς γεννήσεως τοῦ περικλεοῦς τούτου ποιμάντορος. Εἶναι μὲν βεβηχίως ἡ ἐκ τῆς γεννήσεως τοιούτων μεγάλων ἀνδρῶν δόξα κοινὴ παντός τοῦ ἔθνους ἰδιοκτησία, δὲν εἶναι ὁμως ἀναξία ἐμβροθοῦς ἐρεύνης καὶ ἡ ἀληθῆς γνῶσις τοῦ μέρους ἐνθα ἐγεννήθησαν καὶ ἔλαβον τὴν πρώτην αὐτῶν ἀγωγὴν.

Τοιαύτην ἀληθῆ καὶ ἀκριβῆ γνῶσιν περὶ τοῦ τόπου τῆς γενετῆς τοῦ Ἀοιδίμου Ἀρχιεπισκόπου Χερσῶνος καὶ Σλαβωνίου παρέχει ἡμῖν ὁ Σ. ἱστροῦς Κ. Νικόλαος Κατραμῆς διὰ τοῦ φέροντος τὸν προτασσόμενον τίτλον ἀξιολόγου πονήματός του, ἐν ᾧ

διὰ πολλῆς τῆς κρίσεως, δι' ἀποδείξεων ἀναμφισβητήτων καὶ καλάμου γλαφυροτάτου συνάγει τὴν ἐκ Ζακύνθου καὶ οὐχὶ ἐκ Κερκύρας καταγωγὴν τοῦ κλεινοῦ Εὐγενίου.

Ἀπονέμοντες τὸν δίκαιον ἔπαινον τῇ φιλοτιμίᾳ καὶ φιλαληθείᾳ τοῦ ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἀρετῇ διακρίποντος ἐν τῷ Ἑλληνικῷ κλήρῳ Σ. συγγραφέως, συνιστῶμεν τὸ πόνημα τοῦτο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ κοινού

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Οἱ πρῶτοι δύο τόμοι τοῦ μυθιστορήματος ὁ Ἰποκόμης τῆς Βραζελόνης, διδόμενοι ὡς δωρεάν εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Εὐτέρπης διὰ δραχμὰς δύο σχεδὸν ἐξέλιπον. Ἐπομένως ὅσοι ἐπλήρωσαν τὴν συνδρομὴν τῶν δύνανται νὰ ζητήσωσιν αὐτοὺς παρὰ τῆς Διευθύνσεως ἐμβάζοντες πρὸς αὐτὴν τὸ τίμημα δραχ. 2 κατὰ τὴν προκήρυξιν, μέχρι τὴν 15 Ἰουλίου διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ 15 Αὐγούστου διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Παρελθούσης τῆς προθεσμίας ταύτης οἱ δύο οὗτοι τόμοι θέλουσι πληρόνεσθαι διὰ μὲν τοὺς συνδρομητὰς τοῦ ἐσωτερικοῦ δραχμὰς 4 διὰ δὲ τοὺς τοῦ ἐξωτερικοῦ δραχ. 5.

Παρακαλοῦμεν καὶ αὖθις τοὺς μὴ πληρώσαντας τὴν συνδρομὴν τῆς Εὐτέρπης τοῦ τρέχοντος ἔτους νὰ πληρώσωσιν ἢ εἰς τοὺς ἐπιστάτας τῶν ταχυδρομείων ἢ εἰς τὴν Διεύθυνσιν. Μὲ δυσαρέσκεϊάν μας παρατηροῦμεν εἰς τινὰς τῶν συνδρομητῶν ὅτι τὰ μὲν φυλλάδια ἀπαιτοῦσι νὰ λαμβάνωσι τακτικῶς, τὸ δὲ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς δυστροποῦντες παντοιοτρόπως ἀναβάλλουσιν.

Ἡ Διεύθυνσις

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.

Ἄνδρας Χενιέρος, συνέχεια. — Ἡ Σπάθη τοῦ Δαμοκλέους, διήγημα. — Ἡ τελευταία ἐνθύμησις συνέχεια. — Ἐδουάρδος Ἰούγγ. — Ποικίλα. — Βιβλιογραφία. — Εἰδοποιήσις.

Εἰκονογραφία. — Ὁ Πρ. Ἰδερ Ἀσσοῦρ. — Ὁ Ἰούγγ.

Παράρτημα. — Ὁ Ἰποκόμης τῆς Βραζελόνης.